

*Василь Симоненко,
«Ти знаєш, що ти - людина?»*

Піккардійська Терція - Ти знаєш, що ти людина

<https://www.youtube.com/watch?v=RbmzPYkFKIQ>

<https://www.youtube.com/watch?v=1o-yj4oRpVc>

Ти знаєш, що ти — людина.
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди —
Добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе —
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба —
Гляди ж не проспи!

Бо ти на землі — людина,
І хочеш того чи ні —
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

**Любов Яскал-Лосицька,
«Свідчення Віри, Надії, Любові».**

Була вже глибока ніч, коли Софія почула умовний стук у двері. Так сповіщали про свій прихід християни з їхньої громади. Впустивши жінку, справді знайому християнку, Софія швидко зачинила двері.

- Софіє, маю тривожні новини, мовила знайома з порога, - хтось написав на вас із доньками донос імператорові. Вас можуть судити як християнок. Можливо, вам варто зникнути з Рима хоч на деякий час, поки мине ця біда. Якщо у вас немає родини у провінції, де ви могли б перебути цю лиху годину, то пресвітер напише листа до когось зі знайомих, і там вас приймуть. Я прийшла від нього, щоб дізнатись, якою буде ваша відповідь, і передати йому.

Софія на хвилю завмерла, обмірковуючи почуте, а потім сказала:

- Спасибі, але турбуватися нашою долею не варто - ми нікуди не поїдемо. Ми готові до всього. Дивно, що нас ще й досі не арештували. Ми ж не дуже приховуємо, що християни.

- Але ж ваші донечки ще зовсім діти. Найстаршій Вірі - дванадцять, а наймолодшій Любові тільки дев'ять. Імператор не зважає на вік. Він однаково жорстокий з усіма. Як дівчатка зможуть витримати таке випробування?

- Я гадаю, вони будуть достатньо мужніми. Це по-перше. А по-друге, впевнена, доньки самі відмовляться виїжджати з Рима. Спасибі за попередження, але ми залишаємось.

- Мене завжди дивувало, що ви не приховуєте своєї віри. Хоча

заради дітей, здавалося б, варто це робити. Ви не приховуєте, що не відправляєте культів римським богам. А це державна справа. За її невиконання карають тяжче, ніж за несплату податків.

- Римляни давно вже самі не вірять у своїх богів, хоча й поклоняються статуям. Вони давно не вірять у світ невидимий, тому їх дратує, що ми в це віримо. Вони вважають, що ми марновірні. Але це наразі не має жодного значення. Передайте пресвітерові, що ми залишаємося.

Софія розповіла про нічний візит своїм донечкам.

- Мамо, ми, звичайно, нікуди не поїдемо. Якщо нас арештують, то ми зможемо добре послужити Господеві. Пам'ятаєш, як бабуся розповідала про апостола Павла — він сам зголосився іти в Рим на суд до імператора для того, щоб свідчити, що Ісус воскрес і ми воскреснемо з мертвих. Це найкраща справа, яку можна зробити в житті! Бабуся сама чула про це від апостола. Ми маємо чинити так само, як він.

Софія усміхнулася, проте запитала:

- Але ж імператор катуватиме вас, якщо ви не відмовитесь вірити у воскресіння. Як ви це стерпите?

- Що цей дочасний вогонь супроти вогню пекельного? Окрім того, Господь укріплює вірних. Тому не зважайте на те, що ми малі. Якщо ми зрадимо Господа, то нас замучить вогонь нашої совісті ще тут - однаково жити не зможемо.

Мати поцілувала своїх рішучих донечок, молячи Бога, щоб вони такими ж і залишилися попри всі випробування.

Їх заарештували цього ж дня. Імператор Адріян захотів особисто поговорити з матір'ю та доньками про їхню віру.

- Я чув, ви вірите, що колись воскреснете?

- Саме так. Воскреснемо колись, як воскрес наш Господь Ісус Христос.

- Але як можуть воскреснути ті, хто вже перетворився на попіл і кого вітер розніс по всьому світу?

- Немає нічого неможливого для Того, Хто створив землю й небо з нічого. Немає нікого, подібного до Нього.

- Що? То ви не вірите у божественність імператора?!

-закричав розгніваний Адріян. - Ви бунтарі! Ви хочете скинути імператора з трону! Я даю вам останню можливість порятувати себе від мук: або ви принесете жертву римським богам, або потрапите до рук ката!

- Ми не боїмося тортур, - відповіла мати з дітьми. — Господь допоможе нам. А якщо треба, ми готові померти за Нього.

І справді, ні розпечена решітка, ні кипляча смола не заподіяли шкоди мученицям. Врешті-решт імператор наказав відсікти голови сестрам. Матір же він прирік на душевні муки через розлуку з дітьми. Софія два дні не відходила від могили своїх дівчаток, а на третій Господь забрав її душу до Себе.

Так здійснилася мрія Віри, Надії, Любові та матері їх Софії свідчити про Христа і про Його воскресіння. Господь щедро нагородив їх на небесах. І нині Віра, Надія, Любов і Софія служать Господеві тим, що вислуховують молитви людей і допомагають їм у їхніх потребах.

30 вересня вшанування пам'яті свв. мцц. Віри, Надії, Любові та матері їх Софії

Любов Яскал-Лосицька

Петро Романенко, « Віра, Надія, Любов »

Віра, надія, любов

Не досягнеш без *Віри* нічого.
І якщо вже поставив мету -
То працюй! З допомогою Бога
Ти здолаєш вершину оту!

Має *Віра* сестричку *Надію*,
Що потрібна усім, як вода.
Вона кожного з нас розуміє
Й до останнього не покида.

Хоч про третю сестричку всі знають,
Але ми нагадаємо знов:
Усі труднощі вільно долає
Наша ніжна й прекрасна *Любов*.

Петро Романенко

Надія Гуменюк, «Віра, Надія,Любов»

Віра, Надія, Любов

Я прокидаюся рано-раненько,
серденько в грудях — як ластів'я,
а у серденьку — тато і ненька,
дружна й велика родина моя,

стежка в росі, що до саду побігла,
річечка синя аж ген в далині
і чепурненька вишенька біла,
що простягає гілку мені,

трави зелені і небо безкрає,
песик руденький, зозулі політ.
— Що ж це за диво? — я маму питаю. —
Серце мале, а вміщає весь світ —

дім наш, подвір'я, дерева і квіти,
соняшник сонця і шепіт дібров...
Мама всміхнулась до мене привітно:
— Зветься це диво велике — любов.

Тільки любов все на світі зуміє,
з нею, дитино, дорогами йди.
Поруч з любов'ю — і віра, й надія,
будеш ти з ними щаслива завжди.

Наче три зіроньки, три нагороди
Бог посилає нам знову і знов —
кожній людині, роду й народу
Віру, Надію і щиру Любов.

Надія Гуменюк

*Леонід Полтава,
« Охрестилась Україна».*

**Леонід Полтава
Охрестилась Україна**

Тато, мама, вся родина,
всі щасливі в цій порі:
Охрестилась Україна
біля Києва в Дніпрі...
Хоч це сталося не нині,
обіцяє кожен з нас:
всі ми Богу й Україні
будем вірними весь час.
Ми і сонце у блакиті
славим, славимо Христа,
і для тебе будем жити,
Україно золота!

*Микола Сингаївський,
« Все починається з малого».*

Все — із доброго чи злого —
починається з малого.

Листя виросте з листочка,
з нитки витчеться сорочка.

З насіння чи бруньки — гілка,
з гілки — дудочка-сопілка.

Хліб — з маленької зернини,
дощ — із чистої краплини.

Навіть річечка-ріка
починається з струмка.

День турботою почнеться,
все довкола уміхнеться.

Проганяй мерщій дрімоту —
і рукам давай роботу.

І роби невтомно, вміло,
хоч мале, та добре діло.

Грицько Дойка, «Хвастунець»

Хвастунець

Грицько Бойко

Вірш

Хлопчик Толя молодець,
Тільки трішки хвастунець.
Якось ми ішли на став,
Він мені таке сказав:
— Слово честі, не хвалюся —
Я ні-чо-го не боюся!..—
Враз на слові цім — з дороги
Толі ящірка під ноги.
З переляку у тривозі
Наш хвалько мерщій навітк.
Та спіткнувся на дорозі
Й прикусив собі язик!

* * *

Хто хвалитись полюбляє,
В кого звичка є така,
Хай ці вірші прочитає
І прикусить язика!

"Хвастунець" - Грицько Бойко.
Ілюстрований дитячий вірш.

<https://www.youtube.com/watch?v=1MXfxsI89rM>

Лідія Дяченко «Мій скарб»

Лідія Дяченко
Мій скарб

Ненька мені хрестика одягла,
щоби захищав мене він від зла,
щоб тепліше серденьку з ним було,
і щоб Янгол взяв мене під крило.
Я люблю свій хрестичок неспроста —
від Самого Бога він! Від Христа!

*Меланія Павленко-Кравченко,
«Зірка Надії».*

Зірка надії

Темінь голосить дощем в бур'яні,
думи кружляють навколо сумні.
Раптом, як іскра, в глухій далині
зірка надії моргнула мені.

Йду потихеньку назустріч зорі,
глядь: посвітлішали хмари вгорі,
схід зарум'янився Божим світінням,
очі мої заясніли прозрінням.

Дякую Боженьку милий за те,
що Твоє серце безмірно святе, —
всіх нас за ниточку долі ведеш
і заблукати у злі не даєш.

Меланія Павленко-Кравченко

Юрій Бабенко

Подячна молитва

Дякую Тобі, Боже,
за шматок хліба,
за ковток води,
за те, що ногами босими
біжу по густій траві,
за росяні зорі
дякую,
за легіт весен і літ.
Дякую Тобі, Боже,

дякую
за те,
що живу на землі!

Олеся КОВАЛЬ
МОЛИТВА

Мій Боже! Світ такий широкий,
А я така мала стеблинка,
Не загубиться б одинокій,
Як в лузі росяна краплинка!
Прошу, о милостивий Боже,
Допоможи.
І я навчуся.
Добром і хлібом поділюся,
Росою чистою проллюся,
До України пригорнуся
І вже нігде не загублюся.

Юрій Павліш
Вірою в Тебе

Вірою твердою в Тебе,
жертвою крові Твоєї
ходимо спокійно
неспокійною землею.
Вірою твердою в Тебе
ми Твої, Ісусе милий,
і Тобі даруєм чесно
наші дії, наші сили.